

„Csodálatosan érzelmes
és vadítóan szexi.”

– Colleen Hoover

Lélegezz VELEM!

finep
selection

JESSICA PARK
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

JESSICA PARK

Lélegezz VELEM!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Tommynek,
aki az én Sabinem, és az is marad mindig.*

A *túlélőknek* ajánlom ezt a könyvet. Semmi sincs veszve. Tudtok még szeretni, és szeret-
hetnek benneteket, hiába érzitek most úgy,
hogy végtelenül kegyetlen ez a világ. Még
ha fuldokoltok, és magatok alatt vagytok is,
sosem lesz késő, hogy belekapaszkodjatok
valakibe, aki majd újra megtanít lélegezni.

1

ALAPVONAL

A LÁBAM BELEAKAD a kolesz bejárati lépcsőjének legalsó fokába, és gyönyörűen el is tanyázom a betonon. Egy pillanatig úgy maradok, és az jár a fejemben, hogy a tenyerembe nyomódott kulcscsomónak elvileg jobban kéne fájni. Nem is beszélve a térdemről, ami az imént frontálisan ütközött.

– Király – motyogom, miközben remegve föltápáskodom, és imbolyogva célba veszem a bejáratot. Kicsit heherészve próbálom a zárba illeszteni a kulcsot. A jó hír az, hogy ha ilyen szépen sikerült péppé zúznom magam a flaszteron, akkor holnap esetleg akár érezhetek is valamit. Még mindig jobb, mint semmit sem érezni, nem? Öröm az ürömben. A bazi nagy kapunak támaszkodom, visszanyerem az egyensúlyomat. Várjunk csak, azért ez nem is annyira nagy öröm. Na persze, legszebb öröm a söröm.

Néhány hiábavaló kísérletet teszek a zár témájában, amíg be nem ugrik, hogy tulajdonképpen érthető, ha a Boston melletti szülői ház kulcsa nem akarja nyitni a wisconsini koleszkaput. Végre belököm a

megfelelő kulcsot a lyukba, és elfordítom. – Kinyitottam a kaput! –
suttogom diadalmasan nagyjából senkinek. A vaslemez kapuzárny
rohadt vastag és dögnehez, nem hajlandó teljesen kitérni, úgyhogy
csúnyán odaverem a vállamat a kerethez, amikor megpróbálok be-
csusszanni a szűk nyíláson. *Újabb győzelem!* – gondolom ködösen.
A macskakaj borítékolható holnapra, a tárgyakhoz való csapódásból
eredő sérülések pedig tutira fájni fognak. Így folytatódik soha vé-
get nem érő kutatásom a fizikai érzetek, tapasztalatok után. Akár-
mi jöhet. Ámbár azt még a mostani, kifejezetten illuminált állapo-
tomban is tudom, hogy az átlumpolt éjszaka okozta kék-zöld foltok
aligha jelentenek bármiféle határozott érzelmi előrelépést. De leg-
alább ez is valami. Valami más, mint a zsibbadtság. Figyelemeltére-
lő, az pedig mindig jól jön.

A lépcsőházat ocsmány neonfény árasztja el. Sehol egy lélek, bár
ezen a kései órán bármelyik pillanatban eltántoroghat mellettem va-
lamelyik bepiált diáktársam az egyéjszakás kalandjával az oldalán.
Komolyan nem vágom, hogy tudnak az emberek egyáltalán lefekü-
dni valakivel a campuson. Aki normális környezetben csak egy ki-
csit is vonzó, a kollégiumi szobába menet drasztikusan veszít a vonz-
erejéből. Az alkohelmámor rózsaszín szemüvege nem überelheti a
förtelmes fénycsővilágítást. Az első emeleti lépcsőpihenőn a falnak
dőlök, és előrántom a zsebemből a telefonomat. A kis fekete kijel-
zőn csillogó tükörképem megerősíti a gyanúmat. Eleve zabolátlan
fürtjeim kiszabadultak a lófarokból, bodros glóriaként veszik körül
a fejemet, és még a sötét telefonon is látom a szemem alatti táská-
kat. Idiótán nézek ki.

– Idiótán nézek ki! – rikoltom, nehezen forgó nyelvvel kiejtett
szavaim visszhangot vernek a folyosón. Vajon mindig így nézek ki?
Nem mintha érdekelné. Tényleg nem sokat időzöm a tükör előtt,

egyáltalán nem izgat a külsőm. Kinézek, ahogy kinézek, és pont. Mindent egybevéve, marhára nem számít. És a kutyát sem érdekli. Ezzel együtt tény, hogy idiótán nézek ki.

Amikor a szobámhoz érek, gyakorlatilag bezuhanok az ajtón, amit elfelejtettem bezárni. Szerencsére nincs szobatársam, aki panaszkodhatna zajos érkezésem miatt. Néhány napja hurcolkodott el a csaj – feltehetőleg valaki kevésbé kómással akart lakni –, így most a két-személyes szoba egyedül az enyém. Nem hibáztatom szegény lányt. Ha már az ember a wisconsini Madison határában, egy viszonylag kicsi campuson köt ki, legjobb, ha vidám társasággal veszi körül magát.

Átvonulok a sötét helyiségen, beverem a lábujjamat valamibe – lefogadom, hogy az antropológia-tankönyvbe –, és elterülök a futonon. Azért ez mekkora fricska már, hogy a kollégium által biztosított egyszemélyes heverőt duplaszéles matracra cseréltem. Bárki rá-néz, olyan fajtának hihet, aki srácokat hoz föl.

Pedig ezen a téren teljes a csőd. *Írjuk a tetves listához* – gondolom. Azt sem tudom, hány sráccal játszottam már el a campuson, hogy részegen kikezdttem vele, aztán ellöktem, mielőtt bármi is történhetett volna. A gondolattól, hogy valaki a testemre akarja rakni a mancsát, fölfordul a gyomrom. Ez nem normális. Belátom. Ezért valahányszor berúgok, eljön a pillanat, amikor a kötöttségek nélküli, szórakozásból űzött szex óriási ötletnek tűnik. Az ég szerelmére, ha egyszer végig bírnam csinálni, népes társaságba kerülnék. Épp elég huszonegy éves kullog haza hajnaltájban megszégyenülten. Épp elég vihogással és szaftos részletekkel megspékelt beszámolót hallottam azokról az állítólag szégyenletes estékről.

Bármikor megszédíték egy srácot, ha kedvem tartja. Az ivás képessé tesz rá. A srácok veszik a lapot, bár fogalmam sincs, miért.

Asszem, természetes, hogy az ember kapcsolatot akar teremteni másokkal. Csak hát én nem akarok. Nem nagyon. Nyilván ez az oka, hogy egyetlen igazi barátom sincs.

Mégis iszom, játszom a szerepemet, tovább reménykedem, hogy léteznek önbeteljesítő jóslatok, így ha elég sokáig színlelek, talán sikerül kapcsolatot kialakítanom, és újra épnek érezhetem magam. Eleinte szórakoztat a komédiázás, de az este végén csak még rosszabbul járok, amikor szembesülök a valósággal, és rám tör az elviselhetetlen magány.

Tudom, hogy nem különösebben okos dolog fölizgatni a pasikat, azután abban a pillanatban lepattanni, amint megpróbálnak hozzám nyúlni. De bedobom a hadicseleimet. Például motyogok valamit arról, hogy szűz vagyok, és ez a közlés a legtöbb srác érdeklődését eredményesen lehűti. Amikor rájöttem erre, tulajdonképpen viccesnek találtam. Azt hittem volna, hogy a srácoknak tetszik, ha egy lány életében ők az elsők. Nem muszáj lepedőakrobataként brillírozniuk, meg mit tudom én, elvégre nincs összehasonlítási alapom. Úgy látszik azonban, hogy a wisconsini hósivatag közepén, ezen a kis egyetemen az általában véve eszes, tisztességes pasik nem óhajtanak felelősséget vállalni azért, mert elvették egy részeg társnőjük ártatlanságát. Jellemző. Mindenesetre vigyázok, hogy semmiféle testi érintkezésre ne kerüljön sor, bármennyire égek a vágytól, hogy kiszabaduljak a korlátok közül, még ha csak átmenetileg is. Biz' isten, egyébként sem élvezném, mivel kábé annyira tudok begerjedni, mint egy kődarab.

Szóval a *frigiditást* is fölvehetjük a listára. Abba a képzeletbeli, hülye leltárba, amit görcsösen igyekszek nem vezetni. Az egyre terjedelmesebb jegyzékbe, amiben a fogyatékoságaim sorakoznak. A hiányosságaim. A kudarcaim. De hát nem kéne a sikereimet is

lajstromozni? Vagy legalább a... tűrhető teljesítményeimet? Megpróbálok összpontosítani. Az a sok kurva szesz megnehezíti, de próbálkozom. Fontos.

Nem bukdácsolok az egyetemen.

Rendszeresen zuhanyozom.

Egy csomó mindent tudok az árapályról.

Szinte bármit megeszek, kivéve a mazsolát.

Jesszusom! Koncentráljunk újra! Lehet, hogy berúgtam, de enél több telik tőlem.

Művészetté fejlesztettem a búskomorságot.

Motoszkálnak bennem kétségek, hogy ez akár távolról is „siker”-nek nevezhető-e. Tovább töröm a fejemet, elszántan igyekszem valami elismerésre méltót találni a tetteim között.

Életben maradtam.

Rémes nevetés roppen föl az ajkamról. Ádáz hangja visszaverődik gyéren bútorozott szobám falairól.

– Kurvára vetekszem Harry Potterrel! – visítom. – Nabazmeg!

Felülök, lerúgom a cipőmet. Még mindig a kezemben a telefonom, és szédelegve nézek le rá.

Soha nem mondok le a tesómról. Ez legalább az úgynevezett „siker” listájára méltó. Gondolkodás nélkül fogom magam, és fölhívom őt telefonon, nem tervezgetem, mit fogok mondani.

– Jézus Mária, Blythe! Mit akarsz? – morog James.

– Bocs! Ugye, fölébresztettelek?

– Föl hát. Éjjel három van.

– Olyan késő? De hát te is egyetemre jársz. Gondoltam, biztos csak mostanában érsz haza. – Várom, de nem szól semmit. – Milyen a sulid? Hogy van a lábad? Fogadok, hogy még most is napról napra erősödsz.

– A sulis okés, a lábkérdést pedig hanyagoljuk, jó? Minden alkalommal fölhozod, ha beszélgetünk. Cuppanj le róla! A legjobb, amilyen valaha is lehet, vagyis középszar. Ne kérdezd többször! – Az öcsém ásít. – Komolyan, eredj lefeküdni!

A hangjából süt az ingerültség, az undor, szinte éget.

– Légy szíves, ne haragudj, James! – A francba, nem bírom leplezni részegségemet, kihallatszik a hangomból. – Sosem beszélgetünk. Csak hallani akartam a hangodat. Tudni, hogy jól vagy-e.

– Jól – sóhajtja. – A lehető legjobban. A te hangod viszont szárnalmas.

– Nagyon kedves.

– Mit csináljak, ha egyszer az? – Egy pillanatra elhallgat. – Tudod, hogy anyuék nem díjaznák ezt a baromságot. Nem bírnád ki, hogy...? Nem halaszthatnánk ezt máskorra?

– Szeretném, ha tudnád, ha tényleg tudnád, mennyire sajnálok mindent. Ennél jobbat érdemelsz, és kívánom, hogy...

– Hagyd abba! Nem kell ez. Ne kezd elölről! Nem akarom megint ezt az elcseszett dumát hallgatni.

– Jó. – Kibámulok az ablakon a sötétbe. Szeptember vége, késő éjszaka, és tudom, mi következik. Semmi jó. Ugyanaz, ami minden évben. – Persze, James. – A röhejes próbálkozástól, hogy derűs, gondtalan benyomást keltsek, csak elcsuklik a hangom. – Nem sokára beszélünk. Jó légy, James!

Na, ezt jól megcsináltam! Nem mintha jobbra számítottam volna. A késő éjszakai piagőzös telefonhívásoknál gyakorlatilag borítékoltva van, hogy befuccsolnak. Tapasztalattól tudom. Az benne a tragikus, hogy minden hülye tesóhívásom után elhatározom, hogy a következő simábban fog menni. Na most az a szívás, hogy a napközbeni

józan hívások fikarcnyival sem különbek, mindig mesterkéltséggel fészélyezett társalgásba torkollanak.

Keserveset sóhajtok, azután bekapcsolom a telefonomon a zseblámpa alkalmazást. Imádom, hogy nemcsak normális fehér fényre állíthatom, hanem tetszés szerint akármilyen nyavalyás színt választhatok helyette. Leteszem a telefont az ágyamra, hátborzongatóan kék elektromos fénnel világítja meg a szoba egy részét.

Ahogy fölállok, és a kis mosdókagylóhoz csoszogok, a testemből mintha elszivárogná az alkohol fűtötte összes energia. Többszöri nekifutásra ugyan, de végül sikerül a fejem tetején kontyba löknöm hosszú, loboncos hajamat. Néhány tincs kibújik a csomóból, és az arcomba hullik. Nem nézek magamra, mert nem bírom gyomorral az olyan csaj látványát, akiben ennyire nem maradt remény. Aki ilyen megbocsáthatatlanul gyönge. Porig aláz saját képtelenségem a javulásra. Megfogadom, hogy legalább a következő huszonnégy órát szeszmentesen húzom le.

A csapból jéghideg víz folyik. Telnek-múlnak a percek, miközben markomba csorgatom a vizet, és az arcomra locsolom. Addig nem hagyom abba, amíg el nem fogynak a lemosni való, forró könnyek.

2

FONTOS GESZTUSOK

SZOMBAT REGGEL nem pont hatkor szeretek ébredni. Dühösen meredek az órára. Hiába, nincs mit tenni. Fenn vagyok. Választhatok, hogy vagy fölkelek, és megbirkózom a nappal, vagy pedig ágyban maradok, és hagyom, hogy a következő órákban magába szippantson a kavargó gondolatok, páni félelem, búskomorság és kedvetlenség jól ismert, undok örvénye, ami a legutóbbi négy évben uralja az életemet. Jobban járok, ha kimászom az ágyból. Ahogy a sötétbe pislogok, újra rádöbbenek, mennyire unom az egészet, mennyire nincs kedvem küszködni.

Hogy teljesen kikészültem, az már tegnap eléggé világossá vált, amikor az ötödik, és vélhetőleg utolsó tanulmányi tanácsadómmal, valami Tracey nevű nővel tárgyaltam. A nő a jelek szerint azt képzelte, hogy esetleg könnyen föllendítheti a pályafutásomat ezen az egyetemen. Nyilvánvalóan lövése sincs, kivel került szembe. Vagy talán elfelejtette számításba venni, hogy már csak nyolc hónapot kell lenyomnom az alapdiplomáig.

Mély lélegzetet veszek, és megmozgatom a lábujjaimat. Legalább másnapos nem vagyok, mert megtartottam a fogadalmamat, és teljes huszonnégy órát kibírtam ivás nélkül. Üdítő a tempóváltozás. Az öcsémmel tegnapelőtt este folytatott katasztrófális telefonbeszélgetés óta lelkiismeret-furdalás gyötör, hogy mi mindenre vagyok képes részegen. Nem is szólva a borzadályról, hogy orbitális macskajajjal viaskodva kellett találkoznom a tanácsadómmal. Biztosra veszem, hogy alkoholtartalmú izzadásgátlócsát hagytam hátra az irodai széke ülésén.

Fölkapcsolom az ágyam melletti lámpát, és lerúgom magamról a takarót; újfent örülök, hogy nincs szobatársam, aki morogna a béna napirendem miatt. Sárga fény vonja be a testemet, s önkéntelenül összerázkódom, amikor felülök, és megpillantom a lábamat, ugyanis csupa véraláfutás a tegnapelőtt esti eltanyázásomtól. Általános szabályként nem sokat törődöm a megjelenésemmel, de még én is látom, hogy nem csak a zúzódásoktól nézek ki pocskékul. A lábszáram és a bikinivonalam kétségbeejtően borotválásra szorul. Tüzetesebb vizsgálódás után tudomásul veszem, hogy hébe-hóba alighanem elbírnék némi kondizást. Az, hogy kevés kaján és annál több sörön meg tequilán tengődöm – jó, micsoda meglepetés! –, nem tesz jót az alakomnak. Össeütögetem a bokámat, és megszemlélem a combomat. Egyszerre girnyó és löttyedt; mit mondjak, szupervonzó kombináció.

A szobám egyetlen, nagy ablakát árnyékoló roló hurrikánheveséssel húzódik föl, amikor megrántom; a zajra összerezzenek. Kint még nem világosodik, de a rolófelhúzás olyan műveletnek tűnik, amit az embereknek – a normális embereknek – felkeléskor illik előadniuk. Fontos gesztus, és valamilyen oknál fogva azt hiszem, talán a fontos gesztusok napja lehetne a mai, még ha a való világhoz

való tényleges kötődése nem is. Már eldöntöttem, hogy korán kelek, és újabb huszonnégy órán át nem iszom, ez pedig több annál, mint amit jó ideje elértem.

Farmerba meg kapucnis felsőbe bújok, kontyba csavarom a hajamat, és fogat mosok, aztán néhány dolgot begyömöszölök a hátizsákba, és elindulok a diákközpontba. Amennyiben bármi további fontos gesztust remélek mára, ahhoz kávé kell.

Bár rendesen hemzseg az egyetemistáktól, ebben az órában néptelen a központ, leszámítva a részmunkaidős tandíjfedező program szerencsétlen áldozatát, aki a kávézóban a kasszánál álldogál.

– Kávét? – kérdezi a srác.

– Két extra nagyot, légyszí! – bólintok. – Tej nélkül.

A hátam mögé sandít.

– Az egyiket nekem, a másikat magamnak.

Amíg figyelem, ahogy tölt, ütemesen dobolok a pulton az ujjaimmal.

– Kész is van! – Egy-egy fedelet csattint a poharakra, és lehúzza a diákigazolványomat.

Megköszönöm neki, és körülnézek a helyiségben. Általában a vészkijárat melletti falnál szoktam ülni, de mivel ma ennyire kihalt a hely, úgy döntök, hogy a középben lévő egyik székre telepszem, és fölrakom a lábamat egy másikra. Az első nagy korty kávé olyan erős és keserű, hogy elhúzom a számat, de tudom, hogy a negyedik korty már könnyebben fog lecsúszni. *Akár a stampedlik!* – gondolom.

Megnézem a telefonomat. Két nap telt el, és Jamestől még mindig semmi üzenet. Nem mintha komolyan számítanék rá, de nehéz lemondani a reményről. *Aha* – gondolom. *Témánál vagyunk. Remény.* Talán majd egyik este, valami diákbuli után ő hív föl engem részegen, hogy hetet-havat összehordjon, zavaros kérdéseket tegyen

fel, melyek megtestesítik mindazt, ami nem stimmel ijesztően megrögygánt kapcsolatunkban. Váratlanul tők hülyének érzem magam. Lehet ennél nagyobb idiótaságban reménykedni? Inkább józan, szívből jövő párbeszédet kéne kívánnom kettőnknek, hogy felszínre hozzuk minden szőnyeg alá söpört problémánkat, és a végén puszipajtásokként köszönjük el egymástól. Ahogy azelőtt volt. Elfintorodom. *Erre aztán várhatok.* Alighanem jobb is, hogy messze tőlem, Coloradóban jár egyetemre, így nem kell elviselnie, hogy bármikor beugorhatok a koleszába, ha kedvem tartja.

Behunyom a szememet, és mély lélegzetet veszek. *Csak vészeld át a napot, Blythe! Kurvára sikerülni fog.* Nem ártott volna, ha nem ébredék föl olyan rohadt korán, ami fölöslegesen hosszabbra nyújtotta a napot.

De kikecmeregtem az ágyból, ki a szobámból, kávézom, sőt még a fülhallgatómat is magammal hoztam, úgyhogy hallgathatom a közszolgálati rádiót. Zenét nem nagyon szoktam hallgatni. Már nem. Azelőtt – amikor még minden jól ment – órákig váltogattam a csatornákat, számokat töltöttem le, és táncoltam a szobámban. Furikáztam a szüleim Hondájával, és elmerültem a zenében. Az olyan zenében, aminek lelke volt. Ami megindított. Akkor még jó murinak tűnt a jövőről ábrándozni.

Megnyitom a közszolgálati rádió weboldalát, görgetem a tudósításokat, amíg meg nem állapodom egy meglehetősen gusztustalanak tűnő beszámolónál egy volt vegánról, aki fokozatosan elfogadta a vágóhidak létjogosultságát. Már a cikk vége felé járok, és éppen megtudom, hogy az egykori vega kedvenc husija a sertésköröm („Valahogy mindazt nyújtja, amiről a csirkeszárny csak álmodhat!”), amikor valaki ledobja magát velem szemben a székre.

– Szia! Hoztál nekem kávé! Ez nagyon figyelmes tőled.

Megrökönyödve pillantok föl. Szakadt kinézetű srác néz vissza rám bevagdosott pólóban és farmerban. Leveszi cowboykalapját, előbukkan fekete haja, ami szanaszét meredezik – bár tagadhatatlanul imádni valóan –, az arca pedig legalább három napja masszívan borostásodik. A szeme, bár véreres, átható kék. Nagydarab fazon. Nem dagadt, csak testes. Általános aromája alapján gyanítom, hogy jelentős sörtömeget hordoz. A legfeltűnőbb azonban az arcára rögzült széles vigyor. Na igen, meg még az a körülmény, hogy kiszolgálja magát a második pohár kávéval, amit csak az imént vettem.

Belekortyint.

– Tudod, tényleg nem is rossz ez a kávé. Persze mindenki előszeretettel csinálja a műsort, nyafog, hogy a campuson milyen ocsmány lötytöt adnak, de ez csak ürügy arra, hogy anyuci és apuci finanszírozza az ismételt kiruccanásokat az utca végi, túlárzott kávézdába. Hogy is hívják? *Babkávé*, ugye? Micsoda béna név! Ezzel szemben nem béna cím a musicalnek, amit éppen rendezek. Mivel ilyen nagylelkűen megvendégtél, az első sorba szóló jegyekkel hálálom meg a jószágodat. És VIP-belépőkkel a színpalak mögé! Csak várj, amíg megismerkedsz a sráccal, aki a Harmadik Zúzót játssza. Az előadáson a frászt hozza rád, de a szíve mélyén nagyon jó gyerek. – Elhallgat, nagyot húz a papírpohárból, azután ököllel az asztalra csap, és elvigyorodik. – Piszok forró, mi? Pont így szeretem.

Pislogok néhányat, várom, hogy kiderüljön, véget ért-e már ez a szólóműsor. A srác oldalra billenti a fejét, és tovább stírol, miközben próbálom kiokoskodni, mihez kezdjek.

– Sok vagyok? – hajol előre.

Ja, csudabogár, egy hangyányit. De nem szólok semmit.

– Sabin – löki felém a mancsát.

– Blythe. – Kezet fogunk. Bármennyire feszélyezni szokott is a fizikai érintkezés, most meglepően fesztelenül viselem, ahogy lapátkeze elnyeli a jobbomat. Valahogy megnyugtató a tapintása.

– Tartom szerencsémnek, hogy megismerhetlek, Blythe. – A másik kezével is megfogja az enyémet, és még mindig nem húzódom el. – És mondd csak, mi dolgod van ilyen korán?

– Hát csak... nem tudom – ráncolom a homlokomat. *Ki ez a pofa?*
– Nem tudtam aludni. Te miért keltél föl ilyen korán?

– Most megfogtál! Az én esetemben helyesen úgy szólna a kérdés, hogy miért maradtam fenn ilyen későig.

– Á, értem – mosolyodom el félszegen.

Néhány másodpercig szótlanul ülünk, továbbra is fogja a kezezet, és várakozóan néz rám. El kéne vennem a kezemet, de egyszerűen nem tudom. Annyira furcsa és megnyerő ez a srác.

– Nem kérdezed meg, miért nem mentem még lefeküdni? Szoros kapcsolatunkat figyelembe véve azt hinném, hogy eddigi hollétem rendkívül feszítő kérdéssé vált. A kíváncsiságnak az örületbe kéne kergetnie. Vajon Sabin egy egész éjjel üzemelő karaokebárban időzött? Földönkívüli cowboykecskék rabolták el? – mutat az asztalon fekvő kalapra, és fölvonja a szemöldökét. – Azt követően pedig megalázó, ámde izgatató meztelen motozásnak vetették alá? Vagy egy jó szándékú, de ügyetlen és drogtól zavarodott tetoválóművész elcseyszerintette a „Jézus szeret” feliratot, és végérvényesen megbélyegezte a fiút egy „Lédús szelet”-tel?

– Hm. – Ezzel a hajmeresztő szöveggel együtt is kevésbé feszengek, mint máskor szoktam, ha idegenekkel beszélek, bár még mindig eléggé tanácstalan vagyok. – Bocs, azonnal föl kellett volna tennem ezeket a kérdéseket. – Próbálom kezelni a helyzetet, nem tudom,

hogy most tulajdonképpen be akar-e fűzni. Nem vagyok benne biztos. – Szóval miért nem?

– Mit miért nem?

Édes istenem!

– Miért nem mentél lefeküdni?

– Vagy úgy! Persze! – Még jobban megszorítja a kezemet, és föláll, magával húz, azután a mellkasára tapasztja a tenyeremet. – Megismerkedtem egy nővel, tehát elvileg már lefeküdtem. Csak nem tudtam elaludni. Chrystle-nek hívják, és végtelenül légies. Olyan szép, hogy meg kell a szívnek szakadni. És – kacsint rám – angyali jelenség ugyan, de közben a legkevésbé sem angyal. Szerelmes vagyok!

Nem bírom megállni nevetés nélkül. Kivált, hogy most már nyilvánvaló, hogy nem rám hajt. Hiszen már szerelmes. Vagy legalábbis rágerjedt valakire.

– Megmentett egy jóra való nő szerelme? – kérdezem.

– Momentán. – Újabb kacsintás. Elengedi a kezemet, visszahuppan a székére, és újra fölveszi a cowboykalapját. – Szóval most már mindent tudsz rólam, amit tudnod kell. Most meséljen magáról, Blythe kisasszony! Kegyed gólya?

– Micsoda? – kérdezem túllontúl tiltakozó hangsúllyal. – Dehogy. Negyedéves vagyok.

– Ezer bocsánat! Olyan eltévedt báránykás légkört árasztasz. Ez aranyos. Ahogy itt ülsz egyedül, alighanem méregdrága tankönyvekkel teli hátizsákkal... Ismerem ezt a típust. Egyébként harmadéves vagyok, és úgy rémlik, még nem láttalak erre felé. Úgy tűnik, te sem tudod, ki vagyok.

– Értelek, de az az igazság, hogy a hátizsákom nincs tele tankönyvekkel. És nem túl sűrűn szoktam előfordulni *erre felé*. Jelenleg

inkább már a diplomáig hátralévő napokat számlálom. – Vállat vonok. Persze nem voltam teljesen őszinte, hiszen nemigen vannak terveim, de valahogy meg kellett magyaráznom, hogy kivonom magam a campus életéből. – Tudnom kéne, ki vagy?

– Ha nem tartozol az itteni színjátszás elkötelezett rajongói közé, akkor valószínűleg nem. Amikor nem a hölgyeknek csapom a szelket, aínházban tartózkodom. Nem láttál véletlenül az *Üvegfigurákban*? Egész pofás alakítást nyújtottam, ha szabad önmagamról így nyilatkoznom. Múlt télen pedig Ibsen *Nóráját* rendeztem. – Jelentősegteljesen vár. – Szóval? Semmi?

– Bocs – bámulok rá kifejezéstelen arccal.

– Ez fáj. Vérig sértettél. Tekintve, hogy te meg én most már jó barátok vagyunk, elvárom, hogy mostantól minden egyes előadásomon részt vegyél.

– Most már jó barátok vagyunk?

Szerepjátszása egyszerre lefegyverző és mulatságos.

– Azok hát. Szerinted? Úgy gondolom, ez jogos megállapítás.

– Ja – felelem. A srác tulajdonképpen ráérezett valamire. A helyiségben megváltozott a hangulat. Az *én* hangulatom változott meg.

– Akkor eljössz, hogy megnézz a *Bunburyben*? Tegnap estéhez négy hétre lesz a bemutató.

– Rendben. Ott leszek. – Könnyebb beleegyezni, mint ha megpróbálnám elmagyarázni, mennyire irtózom általában véve a nyilvános rendezvényektől. Legalábbis a józanoktól.

– Én pedig viszonzásul részt veszek mindenben, ahová meghívsz.

– Hát ez... aranyos. Nem számítok rá, hogy a belátható jövőben bármire is alkalmam adódik vendéget hívni, de észben tartom.

A kávéspoharam fedelével foglalom el magam, így nem kell Sabinre néznie. Bizonyára az ő szemét is majd kiböki a különbözőségünk.

Elszörnyedve érzem, hogy azzal, hogy bevallom, mennyire nincs semmi néven nevezendő életem, olyan benyomást keltek, mint ha a figyelméért könyörögnék. Ez úgy kell, mint púp a hátamra.

– Várjunk csak! – kiált föl hirtelen Sabin. – Már láttalak! Nem ismerek még egy lányt, aki úgy vedelné a sört, mint te!

– Jaj, istenem! – A tenyerembe temetem az arcomat.

– Igazi bajnokkal haverkodom! Ez fantasztikus! – Összefont karral vigyorog rám.

– Tényleg fantasztikus. Ez... egészen fantasztikus – hebegem.

– Figyelj, Blythe, újdonsült haverkám, köszönöm szépen a kávé, de vissza kell mennem a koleszba, hogy aludjak egy keveset. – Elmarja a telefonomat, és pötyög rajta, azután előveszi a saját telefonját, és kicsikarja belőlem a számomat. – Tessék! Most már tudjuk egymás elérhetőségét. Melyik koleszban laksz? Én a Leonard Diák szállóban, a 402-es a szobám, ha kedved szottyan beugrani.

– Oké. Én a Reberben. 314-es szoba.

– Fel a fejjel! – hajol hozzám, és puszit nyom az arcomra. – Szép vagy, ha mosolyogsz.

Azután a Sabin nevű forgószél rendezői balra elhagyja az épületet.

A fejemet ingatom. Hát ez... hát ez...

Hát ez egész kedves. Sőt, észrevehetően megilletődtem tőle.

Azután rám ront – mit rám ront: elborít – a szomorúság. Ez a kis közbűvészt volt időtlen idők óta a legkellemesebb esemény az életemben. Hát nem baromi nagy gáz ez?

A srácnak természetesen gőze sincs, micsoda zűrzavar uralkodik bennem, és valószínűleg szóba sem állt volna velem, ha tudja, hogy le vagyok törve, mint a bili füle. Sőhajtok. Előbb-utóbb rá fog jönni. Valószínűleg abban a pillanatban, ahogy kijózanodik.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A találkozás azonban tagadhatatlanul fölvilványozott, és úgy döntök, hogy elfogyasztom, ami az első kávémból maradt – a másodikat Sabin bepuszilta –, azután leballagok a tóhoz. Ma elmondhatom majd, hogy valami váratlant műveltem. Ez a séta lesz a mai *fontos gesztusom*.